

ת"פ 24006/11/14 - מדינת ישראל נגד גאל שיטרית

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 24006-11-14 מדינת ישראל נ' שיטרית
22 יולי 2015

בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב

מדינת ישראל
נגד
גאל שיטרית

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נוח רחאל

הנאשם וב"כ עו"ד חיים אליה (מטעם הסנגוריה הציבורית)

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה - עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הורשע הנאשם עולה כי בשנת 2014 (לא צוין מועד מדויק בכתב האישום המתוקן), בסמוך לשעה 11:35 או בסמוך לכך, ברחוב אלחדיף ברמת אגוז, טבריה, נהג הנאשם ברכב מסוג פולקסווגן (להלן: "הרכב") והחזיק במקומות שונים ברכב את הפריטים הבאים: אגרופן. במעשיו המתוארים לעיל החזיק הנאשם באגרופן מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקו למטרה כשרה (להלן: "כתב האישום המתוקן").

3. בתאריך 5/1/15 הגיעו הצדדים להסדר דיוני לפיו הנאשם הודה והורשע בכתב האישום המתוקן ובטרם הטיעונים לעונש ישלח הנאשם לבקשת הצדדים לקבלת תסקיר מבחן בעניינו של הנאשם. הוסכם כי ב"כ הנאשם יבקש כי שירות המבחן יתייחס גם לשאלת ביטול ההרשעה וכי אין התביעה מחויבת בהמלצות התסקיר.

4. **תסקיר שירות המבחן:**

שירות המבחן מציין כי אביו של הנאשם התרחק מהנאשם לאחר הגירושין, המצב הכלכלי בבית היה קשה ואימו עבדה שעות ארוכות לצורך פרנסת הבית. במהלך שירותו הצבאי ביקש לשרת קרוב לביתו בשל המצב סוציו אקונומי, נענה בשלילה, נפקד משירותו הצבאי מספר פעמים וריצה עונש מאסר בגין כך אך סיים השירות הצבאי. הנאשם נשוי ואב לילדה קטנה. הנאשם הביע רצון להתחיל בלימודים אקדמיים כדי להתקדם בעבודתו. שירות המבחן התרשם מהנאשם כמתפקד באופן עצמאי, בעל יכולת הסתגלות ויציבות במסגרת. הנאשם לקח אחריות מלאה על ביצוע העבירה והביע חרטה, האגרוף נקנה על ידו שנתיים קודם לכן והיה מונח ברכב, התקשה להסביר מדוע רכש האגרוף, בעת מעצרו לא היה מודע לקיומו של האגרוף, לאיסור החזקת חפץ זה ולחומרת העבירה. טען כי לא היתה לו כוונה לעשות שימוש באגרוף. שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם נורמטיבי, צעיר, בעל עולם ערכים תקין, נמצא בראשית דרכו המקצועית, משפחתית והורית, יציבות תעסוקתית, איש משפחה מסור. עם זאת התרשם שירות המבחן כי מילדות נושא תחושת נטישה וחוסר מוגנות. ההתרשמות מהנאשם הינה היעדר דפוסים עברייניים או אלימים, התרשמות כי הנאשם מבין גבולות החוק וההליך הפלילי הבהיר לו כי רכישת חפצים כגון אגרוף עשויה להוביל לאלימות. מאסר בעבודות שירות במקרה זה עלול לפגוע ביכולת הכלכלית של המשפחה ובטיפול בבת הקטנה. שירות המבחן מעריך כי הרשעה בדין עשויה לפגוע ביכולת התעסוקה וההתפרנסות של הנאשם בעתיד, מדובר בהסתבכות ראשונה בפלילים, לקח אחריות מלאה על מעשיו, ההליך יצר הרתעה ושירות המבחן לא התרשם מקיומה של מסוכנות להישנות התנהגות עוברת חוק. לאור האמור לעיל ממליץ שירות המבחן שלא להרשיע הנאשם בדין ולהטיל עליו צו של"ץ במיכסה של 60 שעות והתחייבות להימנע מהעבירה ללא הרשעתו.

5. ראיות לעונש וטיעונים לעונש מטעם הצדדים:

בטרם טיעוני הצדדים לעונש העיד מר יוסף יצחק ממן, מעסיקו של הנאשם (להלן: "המעסיק") כחלק מראיות ההגנה לעונש. המעסיק העיד כי הינו בעל חברת קייטרינג אשר מספקת מזון לגופים כגון חברת חשמל. הנאשם מחליף אותו כאשר הוא אינו נמצא בקייטרינג, הנאשם אחראי לוגיסטיקה, אחראי על הכל, הוא שולח אותו לוועידות בטיחות שיש בחברת חשמל, ועדות מזון.

הנאשם נכנס לכל האתרים של חברת חשמל - צפת, עפולה, טבריה וזה מצריך שיהיה לו תיק נקי אחרת הם פוסלים אותו להיכנס.

למיטב ידיעתו מי שיש לו רישום פלילי לא מורשה להיכנס לאתר.

היקף העבודה של המעסיק עם חברת חשמל מכלל הקיף העבודה שלו הינו 25-30 אחוזים. השאר זה בתי ספר וגנים.

אם תהיה לנאשם הרשעה הוא לא ימשיך לעבוד אצלו.

המעסיק השיב לשאלות התובעת כי רק הוא והנאשם עוסקים בבקרה בעבודה בחברת חשמל, וועדות ביטחון, ישיבות, מכרזים. הביקורות הן במינון גבוה יותר.

בחצי שנה האחרונה שבר המעסיק את ידו והנאשם מבצע את מרבית העבודה.

הבקורות שעורך נערכות בהפתעה ואין לו מסמכים על כך. במכתב שמסר לעיון בית המשפט, נ/1, ביקש כי לא יהיה לנאשם רישום פלילי היות והדבר מגביל אותו בכניסה לחברת חשמל ומוסדות חינוך וכן כי רישום פלילי עלול להגבילו בעבודתו ולהביא לפיטוריו.

המעסיק השיב לשאלות בית המשפט כי גם אם יהיה לנאשם רישום פלילי הוא יכול לעשות 70-75 אחוז מהיקף העבודה שאינה כוללת את חברה חשמל, לטענתו בירר עם חברת חשמל ונמסר לו כי חשוב שלא יופיע תיק פלילי עם הרשעה, משרד הביטחון בודק אם הוא יכול להכנס או לא.

אם הנאשם לא יכנס לחברת חשמל ואתרים נוספים הוא יאלץ לפטר אותו.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש:

- א. מאשרת כי לנאשם אין הרשעות קודמות.
- ב. האינטרס הציבורי מורה על הצורך בשמירת ביטחון הציבור כנגד מי שמחזיק כלי כגון אגרופן עקב אירועים בהם עלולים נאשם זה או אחר שכמותו עקב שיקול דעת מוטעה לבוא ולהשתמש בכלי תקיפה זה.
- ג. מתחם הענישה בעבירות של החזקת סכין כאשר מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי ותסקיר כזה הינו מאסר מותנה עד מאסר לתקופה של מס' חודשים שיכול וירוצו גם בעבודות שירות.
- ד. ב"כ המאשימה סבורה כי הגם ששירות המבחן מתייחס לכתב האישום המתוקן יש פה התעלמות מאוד גדולה שכן בפועל נמצאו בכליו גם כלים התקפיים נוספים שהחזקתם לא מהווה עבירה פלילית אך לא ניתן להיתמם בהחזקתם ולפיכך סבורה שיש היתממות ברמה גבוהה מצד הנאשם.
- ה. לעניין הפגיעה התעסוקתית, הנאשם לא הצליח להראות שבעצם קיימת פגיעה תעסוקתית וודאית. הנאשם יוכל להשתמש בכישוריו התעסוקתיים גם במקומות עבודה אחרים ולכן סבורה ב"כ המאשימה כי אין מקום להימנע מהרשעה.
- ו. ב"כ המאשימה הפנתה לרע"פ 1931/15, שם היה מדובר בעובד כבאות והצלה, שם גם מדובר על עתירה להימנע מהרשעה ובית המשפט קבע כי את המומחיות אותה רכש הנאשם במסגרת תעסוקתו הוא יוכל לנצל במקומות אחרים ולכן אין כל עילה להימנע מהרשעה.
- ז. בית המשפט מפנה למקרים המיוחדים, הנדירים שבהם תקבע אי הרשעה ולא אחרת.
- ח. הפנתה לרע"פ 1949/15, בגין עבירה של החזקת אגרופן, שם נקבע כי אין מקום להימנע מהרשעה בתיקים האלה.
- ט. במקרה זה סבורה המאשימה כי העונש הראוי הינו השארת ההרשעה על כנה, הטלת מאסר מותנה ושל"צ במכסה ארוכה מזו שהומלצה על ידי שירות המבחן.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש:

- א. אין זה המקום לשתף את בית המשפט בחפצים שהחזקתם נמחקה מכתב האישום המקורי במסגרת הטיעונים לעונש.
- ב. המעסיק העיד בבית המשפט כי אם תהיה הרשעה הוא יפטר את הנאשם מהעבודה.
- ג. הנאשם בן 27 בעת ביצוע העבירה, נשוי ואב לתינוקת, הוא נעדר עבר פלילי, הוא סיים את שירותו הצבאי, 12 שנות לימוד, למעשה זו הסתבכותו היחידה עם החוק.
- ד. הנאשם טוען כי הוא קנה את האגרון ליופי, הוא טען כי הוא לא ידע שהחזקת אגרון אינה חוקית.
- ה. התסקיר מגולל נסיבות חיים מאוד קשות, הוריו התגרשו כשהיה בן 4, אימו נשואה בפעם השלישית, נאלצה לעבוד שעות נוספות והותירה אותו בביתו. הנאשם נאלץ לעזור בכלכלת הבית טרם גיוסו ואחרי שחרורו.
- ו. לגבי סיכון להישנות עבירות, אין סיכון או דפוסים עבריינים ולכן אינו רואה כיצד הרשעה שהיא כבר חלק מהעונש שעלולה לגרום לפיטוריו משרתת בעצם את האינטרס הציבורי. איזון בין האינטרס הציבורי לאישי ייתרם כאשר תוטל אי הרשעה ושל"צ, כך כוונת המחוקק בתיקון 113 לקביעת מתחם העונש אשר יביא בחשבון הנסיבות, הנזק, היכולת של הנאשם להבין.
- ז. לא קדם תכנון מוקדם לביצוע העבירה, האגרון לא נמצא בכניסה למועדונים.
- ח. הנאשם עובד כמנהל קייטרינג שעובד בחברות ממשלתיות שמבקשים תעודות יושר לכניסה לשעריהם כאשר אם יורשע לא יוכל לעבוד עם גופים אלה.
- ט. הנאשם אם ירצה לפתוח עסק בעתיד לא יוכל להוסיף לכך מכתב ממעסיקו כאשר מציין באופן ברור שהרשעה תגרום לפיטוריו.
- י. נדרש בית המשפט לא אחת לאי הרשעה לשם שיקולי שיקום, מפנה לעפ"ג 28996-03-11, הרשעה עלולה לגדוע את מטה לחמו ונמנע בית המשפט מלהרשיע אדם שהחזיק סכין קומנדו בכתב.
- יא. ת"פ 51799-12-10, מקרה שדומה גם כאשר לא הצביע על נזק, ללא עבר פלילי נמנע בית המשפט מלהרשיעו. מקרה נוסף בעבירה חמורה יותר, בתיק מחוזי 11577-07-13, תקיפה חבלנית גם מבלי להצביע על נזק קונקרטי מציין בית המשפט כי גם פגיעה בדימוי העצמי תוביל להימנעות מהרשעה. ברע"פ 3446/10, מקרה מאוד דומה, הנאשם שהחזיק אגרון ושכח ברכבו, נמנע בית המשפט מלהרשיעו.
- יב. בהתאם לסעיף 40 יא בגזירת העונש רשאי בית המשפט להתייחס לנסיבות האישיות של הנאשם, אחריות על ביצוע העבירה. בית המשפט מתבקש שלא להרשיע את הנאשם ולקבל את המלצות התסקיר ולהטיל על הנאשם של"צ.

יג. ב"כ הנאשם הגיש תלושי השכר של הנאשם (נ/2) לפיהם משתכר ₪ 7000 בחודש.

יד. הנאשם טען לעונש כי לא ידע שהחזקת האגרופן זאת עבירה על החוק, אם היה יודע לא היה מחזיק אותו בכלל, יש לו ילדה קטנה בבית ורוצה לפרנס אותה, לא רוצה להיכנס להרפתקאות בשלב זה של החיים שלו וממש מצטער על כך.

דין והכרעה:

בטרם אגזור את דינו של הנאשם אדון בשאלת הרשעתו או הימנעות מהרשעתו של הנאשם שבפני.

הכלל הוא, כי מי שהודה בפלילים, יורשע בדין. החריג הוא, הימנעות מהרשעה.

בע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, קבע בית המשפט העליון בעמ' 683, כי :

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

במסגרת ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (להלן : "הלכת תמר כתב "), נקבעו בין היתר, התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעת הנאשם בדין ולפיהם, הימנעות מהרשעה בדין אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים .

ככל שחומרתה של העבירה רבה כן יגבר האינטרס הציבורי ויטו כפות המאזניים לכיוון הרשעה. על המאזן הנדרש עמד בית המשפט בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד (3) 685 :

"משהתבקש ביהמ"ש לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה, ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בריה כוללת נשקל ... הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט מביצועה- גוברים. כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט - הנאשם ... באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין " .

המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוין בהלכת תמר כתב שלעיל, מנה מספר מבחנים שאינם ממצים אותם יש לבחון בבואנו להכריע בשאלת ההרשעה, ואלו הם :

- (א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;
- (ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות בהן בוצעה;
- (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;
- (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;
- (ה) הסבירות שהנאשם יבצע עבירות נוספות;
- (ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס התנהגות כרונית או המדובר בהתנהגות מקרית;
- (ז) יחסו של הנאשם, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;
- (ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;
- (ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

אך ברור הוא שהשיקול של חומרת העבירה הינו אחד השיקולים העיקרים אותו על בית המשפט לבחון בבואנו להכריע בסוגיה.

במקרה זה עסקינן בעבירה מסוג פשע שבצידה קבע המחוקק ולא בכדי עונש מירבי של 5 שנות מאסר. חומרתה של העבירה נעוצה בכך שהכלי אותו החזיק הנאשם מיועד לתקיפה וכי תוצאות השימוש בכלי זה הינן קשות באשר הינו מיועד לגרימת חבלות קשות לגוף המותקף.

בית המשפט העליון עמד על חומרת עבירת החזקת אגרופן כשיקול שלא להימנע מהרשעת נאשם ברע"פ 1949/15 אימן תקרורי מגד מדינת ישראל (2/4/2015) :

"עוד רואה אני לציין, כי המבקש אף אינו עונה על התנאי השני שנקבע בהלכת כתב, הנוגע לסוג העבירה ולנסיבות ביצועה. בהקשר לקריטריון זה, נראה כי צדק בית משפט קמא בכך שבחן את טיבו ואופיו של כלי המשחית אותו נשא המבקש ברכבו, ואת האינטרס הציבורי, שעניינו שמירה על שלומם של הזולת, ומניעת פגיעה בגופו וברכשו. גם אם מעשיו של המבקש אינם מגיעים לרף חומרה גבוהה, בשים לב לעובדה כי המבקש לא עשה שימוש באגרופן, הרי שעצם החזקתו של כלי נשק קר כדוגמתו, אשר שימוש הטבעי אינו למטרה כשרה, אינה מאפשרת להימנע מהרשעתו של המבקש."

מעיון בהחלטת בית המשפט המחוזי עפ"ג 20223-10-14 (מח' ת"א) מ"י נ' איתן תקדורי (10/2/2015) בגינה ניתנה ההחלטה ברע"פ 1949/15 לעיל, עולה כי הנאשם במקרה זה הינו בעל תעודת בגרות מלאה, נורמטיבי, ללא עבר פלילי, סטודנט שנה שלישית ללימודי הנדסה, בכוונתו לעסוק כבוחן רכב והרשעה עלולה לסכל כוונתו לקבל ההסמכה. בית המשפט המחוזי קבע כי ההכשרה המקצועית אותה רכש יכולה לשמש אותו בתפקידים אחרים פרט לתפקיד בוחן רכב.

בבחינת הפגיעה הקונקרטית והממשית שיש בכוחה של ההרשעה להסב לנאשם, עולה מעדותו של המעסיק בפני בית המשפט כי מחד מצהיר כי הנאשם עוסק כמשנה למעסיק בחברת קייטרינג המספקת מזון לחברת חשמל ומוסדות חינוך, הנאשם עוסק בבקורות וישיבות בחברת חשמל ויפוטר באם יורשע וכי נכנס במסגרת עבודתו לכל האתרים של חברת חשמל וזה מצריך שיהיה לו תיק נקי אחרת הם פוסלים אותו להיכנס.

המעסיק העיד כי למיטב ידיעתו מי שיש לו רישום פלילי לא מורשה להיכנס לאתר.

עם זאת רשם המעסיק במכתב נ/1 כי רישום פלילי עלול להגביל הנאשם בעבודתו ולהביא לפיטוריו ולא כי יביא בהכרח לפיטוריו, היקף העבודה של המעסיק עם חברת חשמל מכלל הקיף העבודה שלו הינו 25-30 אחוזים בלבד והשאר זה בתי ספר וגנים כך שלא הוכח בפני כי גם אם יפסל הנאשם מלהיכנס לחברת חשמל יהיה צורך בפיטוריו. כמו כן לא הוצג בפני כל מסמך המעיד כי הרשעת הנאשם בניגוד לאי הרשעתו תוביל לאיסור כניסתו למתקני חברת חשמל ומכאן גם לפיטוריו על ידי המעסיק וזאת להבדיל מאי הרשעתו בדיון.

בית המשפט העליון קבע כי לנוכח חומרת עבירת החזקת אגרופן, גם בפיטורים אפשריים של הנאשם נוכח סיכויי מציאת עבודה חלופית אין כדי להביא להימנעות מהרשעת הנאשם בדיון כפי שנקבע מפי כב' השופט א' שהם ברע"פ 1931/15 - אדריאן אברהם מויסקו נ' מדינת ישראל, (26/03/2015)

"המבקש טוען, כי שגה בית המשפט המחוזי בכך ש"התעלם" מן המכתב המעיד על הנזקים המקצועיים הכבדים שבהם הוא עלול לשאת, באם תיוותר הרשעתו על כנה. התרשמתי, בניגוד לטענה זו של המבקש, כי בית המשפט המחוזי נתן את דעתו למכתב, וכלל לא התעלם מן האמור בו. בית המשפט המחוזי קבע במפורש, כי לשיטתו, אפילו אם לא ימשיך המבקש בעבודתו בנציבות כבאות והצלה, "הכשרתו המקצועית [של המבקש] תאפשר לו להשתלב במקום עבודה אחר". עולה מכך, כי לא צפויה כל "פגיעה חמורה" בשיקום המבקש, המצדיקה, כשלעצמה, את היעדר הרשעתו בדיון."

נקבע בפסיקה, כי ככל שרישום פלילי, יפגע בעתידו, תפקודו וקידומו של נאשם עומדות בפניו אפשרויות שונות למחיקה ההרשעה, כדברי כב' השופט (כתוארו אז) א' גרוניס בע"פ 4947/05 פלוני נ' מדינת ישראל (תק-על 2006(3), 3532, 3533(2006): "נציין, כי הדין כולל הסדר להביא למחיקה של הרשעות, אף מחוץ לגדרו של חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981. לכן, בבוא היום ובהנחה כי המערערים לא יחזרו לבצע עבירות, יוכלו הם לפנות, כמובן, על מנת שיוסר הכתם שהביאו הם על עצמם".

יפים לענינו דבריו של בית המשפט העליון בנסיבות דומות בשאלת הרשעה או אי הרשעה בגין עבירת החזקת אגרופן אשר נאמרו ברע"פ 1490/12 - יוסף אבו-גוש נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(3), 2047

"על גמר דינו של בית משפט השלום הגישה המשיבה ערעור לבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור והרשיע את המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. יחד עם זאת, לא הטיל עליו עונש נוסף מעבר לשעות השל"צ שבהן חויב בהתאם להחלטתו של בית משפט השלום. בית המשפט המחוזי קבע כי בטענות המבקש אין כדי להצביע על פגיעה קונקרטית הצפויה להיגרם לו במידה ויורשע. זאת, שכן עבר פלילי אינו חוסם בהכרח את האפשרות למצוא עבודה בעתיד. כמו כן, התייחס בית המשפט למכתב שהציג המבקש מטעם מעבידו, שבו לא נרמז לכך שעתידי ייפגע במידה ויורשע. עוד קבע בית המשפט בהקשר זה כי לפי הפסיקה יש להוכיח רמת וודאות גבוהה לנזק שייגרם כתוצאה מהרשעה והמבקש לא עמד בנטל זה. בהמשך, התייחס בית המשפט לחומרת העבירה שבה הורשע המבקש וקבע כי אין לטעמו הבדל מהותי בין אגרופן לסכין וכי בשני המקרים ישנה מגמה של החמרה בענישה במטרה להתמודד עם התגברות תופעת האלימות שמלווה בכלי נשק אלה. לאור כל זאת, קבע בית המשפט כי במקרה זה גובר האינטרס הציבורי על פני נסיבותיו האישיות של המבקש."

וכן הדברים שנאמרו עפ (ירושלים) 9396-07-11 - ליאור חרפוף נ' מדינת ישראל :

"הנסיבות האישיות של המערער, כפי שהציגה לפנינו בפירוט רב, הן בכתב והן בעל-פה, באת כוחו המלומדת, עו"ד הגב' לובושיץ, הן לעולם שיקול רלבנטי. דא עקא, שרק נסיבות יוצאות דופן בהן לא מתקיים יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק אשר יגרם לנאשם בעקבות ההרשעה, יוליכנו לנקיטה בחלופה של אי הרשעה.

אין די בהעלאת טענה לפיה עתידו של המערער עלול להיפגע כתוצאה מהרשעה, שהרי לעולם הרשעה עלולה להטיל כתם כלשהו על אדם המורשע בדיון. עם זאת, עבר פלילי גם איננו חוסם באופן אוטומטי את הדרך למציאת עבודה, ובמקרה הספציפי לפנינו איננו רואים כי בפועל ייגרם נזק למערער העובד למחיתו בחברת YES.

ההלכה הפסוקה קבעה, כי יש להוכיח רמת וודאות גבוהה לנזק שיגרם לנאשם מעצם ההרשעה באותם מקרים שבהם החליט בית המשפט להימנע מהרשעה. לא הוכח במקרה דנן כי הרשעת המערער עלולה להסב לו נזק באופן וודאי. גם אם עבר פלילי יקשה על המערער, במידה זו או אחרת, במציאת מקום עבודה בעתיד, אין בכך כדי לחסום את השתלבותו בשוק העבודה.

אין צורך להכביר מילים בדבר החומרה שבהחזקת אגרופן. פסיקת בתי המשפט בשנים האחרונות, בין השאר גם פסיקה שיצאה תחת ידינו, מצביעה על מגמת החמרה בעבירות של החזקת סכין ואגרופן, זאת, בין השאר, נוכח החמרת העונש הקבוע לצידה של העבירה, שהוחמר משנת מאסר אחת בפועל ל - 5 שנות מאסר בפועל, זאת בשל התגברות תופעת האלימות המלווה בסכינים ו/או באגרופנים והצורך, הכמעט סזיפי, להתמודד עם תופעה קשה זו. הפסיקה קבעה כך גם במקרים שבהם לא קם כל חשש קונקרטי לאירוע אלים, אלא רק בשל הפוטנציאל האלים הגלום בהחזקת סכין ו/או אגרופן.

בשל כל אלה נראה לנו, כי במקרה דנן גובר האינטרס הציבורי והצורך בהרתעת אחרים על-פני ההתחשבות בנסיבותיו האישיות של המערער."

מכל האמור לעיל, לאחר בחינת המעשה ונסיבותיו של הנאשם באספקלריה של המבחנים לאי הרשעה, אותם מניתי לעיל, באתי לידי מסקנה כי לא מתקיימים התנאים ליישום החריג להרשעה .

לאור האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו .

גזירת הדין על פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

1. גזירת דין מורכבת משלושה שלבים עיקריים כלהלן:

א. קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין).

ב. בחינה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בין לקולא ובין לחומרא

(שיקום, הגנה על שלום הציבור).

ג. קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק

העונשין).

השלב הראשון - קביעת מתחם העונש ההולם

לצורך קביעת העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשיקולים שלהלן:

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה ובמידת הפגיעה בו.

ב. מדיניות הענישה הנהוגה.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע עבירה ומידת אשמו של הנאשם.

במקרה שבפני מדובר בביצוע עבירה אחת בנקודת זמן אחת ומכאן כי עסקינן באירוע אחד אשר יש לקבוע בעניינו מתחם עונש הולם אחד.

א. **הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה וממידת הפגיעה בו**

עבירת החזקת האגרופן פוגעת בערכים של שלמות גופו של האזרח ותחושת הביטחון שלו וכן ביכולתו לנהל חיים מוגנים ושלווים. זאת באשר האגרופן הינו כלי נשק התקפי לכל דבר שמטרתו לאפשר למחזיק בו לפגוע באחר ולחבול בו חבלות חמורות וחבלות של ממש.

ב. מידת האשם ומידת הנזק

בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, מטרתו של סימן 1א "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה.

העיקרון המנחה בענישה הוגדר בסעיף 40ב לחוק העונשין:

"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (בסימן זה - העיקרון המנחה)".

סימן 1א קובע בסעיף 40ט, כי בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשי העבירה ועל אשמו של הנאשם.

סעיף 40ט מונה לעניין הנסיבות הנזכרות לעיל, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה ונזק שנגרם מביצוע העבירה.

לעניין מידת הנזק קובע סעיף 40ג(א), כי בית המשפט יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

מידת האשם של הנאשם במקרה זה הינה מלאה. במקרה זה החזיק הנאשם באגרופן ברכבו, לא נטען בפני כי אדם אחר שידל הנאשם להניח האגרופן ברכב הנאשם או כי ביצע העבירה בצוותא עם אחר.

ג. מדיניות הענישה הראויה, בגין העבירה שבה הורשע הנאשם, היא מחמירה וכוללת הטלת עונשים מרתיעים:

ברע"פ 1490/12 - יוסף אבו-גוש נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(3), 2047(15/07/2012) נדחתה בקשת ערעור שהגיש הנאשם בגין פסיקת בית המשפט המחוזי להחמיר בעונשו באופן שהורשע בגין החזקת אגרופן אך בית המשפט לא הוסיף על עונש השל"צ שהוטל על הנאשם.

ע"פ (חיפה) 3634-03-09 - סאלח עבאדי נ' מ.י. לשכת תביעות גליל-משטרת ישראל, תק-מח 2009(3), 2764 דן בית המשפט המחוזי בערעור הנאשם על חומרת העונש אשר הושת עליו - 3 חודשי מאסר שירות בעבודות שירות, מאסר מותנה ופסילת רשיון נהיגה בגין החזקת אגרופן וסם לצריכה עצמית. במסגרת הערעור התמקד הסניגור בנושא עונש פסילת הרשיון כך שעונש המאסר שירוצה בעבודות שירות עמד על כנו.

בת"פ (נצרת) 35674-05-12 - מדינת ישראל נ' לואי רואשדה, תק-של 2014(2), 78675 הושתו על הנאשם בגין החזקת אגרופן חודשיים מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, 4 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שנתיים וחתימה על התחייבות.

בת"פ (נצרת) 7904-08-09 - מדינת ישראל נ' אברהמים חמזה, תק-של 2010(4), 79454 הושתו על הנאשם בגין החזקת אגרופן 8 חודשים מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים וכן חתימה על התחייבות כספית.

ד. על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על בית המשפט לבחון את יכולתו הכלכלית של הנאשם כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה, ולמעשה, ניתן לומר כי באשר לעונשי קנס, קיימת אינדיווידואליות בקביעת מתחם העונש הנובעת מכך שבקביעת מתחם זה, אין בוחנים רק את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא גם את יכולתו הכלכלית של הנאשם.

במקרה שבפני נטען ע"י ב"כ הנאשם והדבר בא לידי ביטוי אף בתסקיר כי הנאשם נדרש לסייע למשפחתו בפן הכלכלי מאז היה צעיר והדבר אף היווה רקע לקושי שחוה בשירותו הצבאי, הנאשם נדרש לפרנס בת זוגו ובת קטנה. מתלושי המשכורת שהגיש הנאשם עולה כי משתכר סך של ₪ 7000 בחודש (נ/2) וכן לא נטען לחובות חריגים כך שלא ניתן לציין בשלב זה של חייו קושי כלכלי ממשי.

בתי המשפט אינם נוקטים במדיניות ענישה שונה באופן מובהק בגין עבירות החזקת סכין במובחן מהחזקת אגרופן למטרה שאינה כשרה וכך גם המחוקק לא ערך אבחנה זו בקובעו עונש זהה להחזקת שני כלים אלו המהווים כלי תקיפה לכל דבר. עם זאת, סבורני כי ניתן לראות הבדל מסוים בין שני כלי התקיפה באשר הסכין הינה כלי נשק קטלני, למצער, על פי ניסיון החיים ואילו האגרופן על פי רוב הינו כלי תקיפה העשוי לגרום חבלות בדרגות חומרה שונות עד להטלת מומים בגוף המותקף אך אינו מהווה על פי טיבו וניסיון החיים כלי נשק קטלני.

ה. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה שקלתי לחומרה העובדה כי הנאשם תכנן החזקת האגרופן ואין מדובר בעבירה ספונטנית של הרגע. אני למד זאת מן העובדה כי הנאשם החזיק האגרופן ברכבו במקום ציבורי. בהקשר זה אין בידי לקבל טענת ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש כי האגרופן הוחזק לצרכי נוי בלבד בשעה שהנאשם טען בפני שירות המבחן כי אינו זוכר מדוע רכש האגרופן, גירסה תמוהה על פניה. הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מהעבירה הינו רב וזאת עקב החבלות החמורות העשויות

להיגרם לאדם המותקף באמצעות אגרופן, בין אם בגרימת חבלות של ממש ובין אם גרימת חבלות חמורות והטלת מומים בגוף המותקף ונזק נפשי.

1. נוכח האמור לעיל, אני קובע בהתאם להוראות בהתאם לסעיף 40 יג' לחוק העונשין, כי מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר מותנה, ועד ריצוי מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים אשר אפשר וירוצה בדרך של עבודות שירות וכן עונשים נלווים של קנס כספי עד 5000 ₪, של"צ בהתאם להמלצת שירות המבחן, חתימה על התחייבות כספית.

סטייה ממתחם העונש הראוי :

סעיף 40ד לחוק העונשין מורה כי בשלב שלאחר קביעת טווח הענישה הראוי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר קיים סיכוי של ממש לשיקומו של הנאשם. משקבעתי כי אני מוצא מקום להימנע במקרה זה מהרשעת הנאשם בדין מהטעמים לעיל ובהעדר המלצה טיפולית בתסקיר שירות המבחן אני מוצא כי יש מקום להעדיף הליך שיקומי במקרה שבפני ולסטות לקולא ממתחם העונש ההולם.

עם זאת לאור היעדר עבר פלילי לחובת הנאשם ונסיבות ביצוע העבירה לא מצאתי מקום לסטות לחומרה ממתחם העונש ההולם.

קביעת העונש הראוי :

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לצורך גזירת דינו של הנאשם שבפני נתתי את הדעת לנסיבות הבאות:

א. פגיעת העונש בנאשם- הנאשם בפני הינו צעיר יחסית (בן 30) אך אינו בגדר "בגיר צעיר", ללא הרשעות קודמות. עונש מאסר מאחורי סורג ובריאח עלול לפגוע בו פגיעה קשה, לתיגו ולדרדרו לדפוסי חיים עברייניים. גם בענישה על דרך עבודות שירות תהיה פגיעה קשה למדי בנאשם במקרה זה באשר עלול לדרדרו שכן הינו מפרנס כמעט יחיד של משפחתו על רקע הקשיים הכלכליים המפורטים בתסקיר שירות המבחן בקרב משפחתו המורחבת.

ב. הנאשם נטל אחריות על מעשיו. מתסקיר שירות המבחן עולה כי מביע צער וחרטה על ביצועה והסיכון להישנותה על פי התרשמות שירות המבחן נמוך.

ג. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי יקר.

הרתעת הרבים :

על העונש במקרה זה לבטא החומרה שמייחס בית המשפט לעבירת החזקת אגרופן. דווקא העובדה כי צעיר יחסית כדוגמת הנאשם (30) מחזיק אגרופן מעצימה הצורך בשליחת מסר לעבריינים הפוטנציאליים, בני גילו של הנאשם וצעירים ממנו כי בתי המשפט לא יגלו סלחנות כלפי מי שבוחר בדרך האלימות והחזקת אגרופנים או סכינים למטרה לא כשרה.

לציין כי לא מצאתי מקום, הן במסגרת ההכרעה באם להרשיע הנאשם או להימנע מהרשעתו והן לעניין קביעת מתחם העונש ההולם והעונש הראוי לייחס משקל לטענת ב"כ המאשימה בגין התייחסות הנאשם לחפצים אשר נטען כי נמצאו ברכבו של הנאשם וזאת בשעה שאזכור חפצים אלו נמחק מעובדות כתב האישום במסגרת הגשת כתב אישום מתוקן וזאת כלא היו.

בבואי לגזור דינו של הנאשם מצאתי כי יש בשילוב שבין עונש צופה פני עתיד לענישה חינוכית משום הלימה בין חומרת העבירה, עברו הנקי של הנאשם, נסיבות חייו של הנאשם והתרשמות שירות המבחן בעניינו. עוד נתתי דעתי למצוקה הכלכלית המסוימת בקרב משפחתו המורחבת של הנאשם אשר דואג לפרנסת קרוביו. עוד מצאתי לאמץ מיכסת השל"צ עליה המליץ שירות המבחן שכן סבורני כי יוצרת איזון ראוי בהינתן הרשעת הנאשם והטלת עונש מאסר מותנה לצידה.

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ המאשימה, את טיעוני ב"כ הנאשם והנאשם, עיינתי בתסקיר שירות המבחן, ובהתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ואלו שאינן קשורות, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור את העבירה בה הורשע בתיק זה ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

ב. אני מורה כי הנאשם יבצע שירות לתועלת הציבור (של"צ) במכסה של 60 שעות למשך שנה על פי תוכנית אשר תוגש לאישורו של בית המשפט תוך 45 ימים מגזר הדין.

בית המשפט מסביר לנאשם את משמעות הצו, את מטרת השירות ואת פרטיו, ומזהירו שאם לא ימלא אחר הצו יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד' לחוק העונשין.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיפים בהם הורשע משך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 2000 ש"ח; אם לא יחתום תוך 7 ימים מהיום יאסר למשך 20 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצג - אגרופן.

המזכירות תמציא העתק לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

ניתן והודע היום ו' אב תשע"ה, 22/07/2015 במעמד הנוכחים.

ניר מישורי לב טוב , שופט